

надання інформації до інформаційно-комунікативного підрозділу про діяльність інших структурних підрозділів апарату органу місцевого самоврядування. Крім того, є доцільним у кожному підрозділі апарату визначати відповідальну посадову особу, яка б оперативно надавала потрібну інформацію на запит інформаційно-комунікативного підрозділу. Доцільно також передбачити обов'язковість присутності представників інформаційно-комунікативних підрозділів на засіданнях, нарадах, які проводяться в органі місцевого самоврядування.

Використані джерела

1. Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації : Закон України № 539/97-ВР від 23.09.1997 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/go/539/97-%D0%B2%D1%80>.
2. Августин Р. Р., Богач Ю. А. Управління інформаційними зв'язками : навч. посіб. Тернопіль: ТНЕУ, 2013. 241 с.
3. Августин Р.Р. Електронне врядування як інформаційна база забезпечення взаємодії влади і бізнесу / Збірник матеріалів доповідей науково-практичної конференції з міжнародною участю «Влада і бізнес: актуальні проблеми партнерства». Тернопіль, 2013. С.104-107

Михайло ОКОНСЬКИЙ

здобувач освітньо-професійної програми
«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ТНЕУ Олег ІВАЦУК

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТА ГОСПОДАРЮВАННЯ З ОРГАНАМИ ВЛАДИ В ПРОЦЕСІ РЕАЛІЗАЦІЇ ЙОГО МІСІЇ

В сучасних умовах актуальним питанням є взаємодія суб'єктів господарювання з органами влади, оскільки основою організаційно-правової форми здійснення державної політики є узгоджений і послідовний набір цільових державних і регіональних програм розвитку сфери комунікацій з основною участю в них суб'єктів підприємницької діяльності та громадян.

Враховуючи процеси адаптації законодавства України до законодавства ЄС, що реалізуються в країні, у контексті нормативно-правового забезпечення взаємодії суб'єктів господарювання з органами влади в процесі реалізації їх місії варто проаналізувати межі правового регулювання телекомунікацій, що визначені та діють у ЄС.

Зокрема, у Директиві 2002/21/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 07.03.2002 р. «Про спільні правові рамки для електронних комунікаційних мереж та послуг» під поняттям електронної комунікаційної мережі розуміють системи передачі та комутаційне або маршрутизаційне обладнання й інші

ресурси, які забезпечують передачу сигналів дротовими, радіо, оптичними або іншими каналами, включаючи супутникові мережі та мобільні глобальні мережі, електричні кабельні мережі, в межах яких вони використовуються з метою передавання сигналів, радіо та телевізійних трансляцій, незалежно від виду інформації, яка передається [1].

Відповідно, основними пропозиціями з метою здійснення ефективної державної політики у сфері електронних комунікацій є такі: державна політика має бути переглянута, з огляду на невідпорну конвергенцію сфери телекомунікацій зі сферами інформаційних технологій та масової інформації, культури, освіти та охорони здоров'я у найближчому майбутньому.

Нормативно-правове забезпечення взаємодії органів влади з суб'єктами господарювання в Україні протягом останніх років демонструє позитивну тенденцію, зокрема було прийнято ряд законодавчих актів: «Про інформацію», «Про звернення громадян», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики», «Про доступ до публічної інформації» та інші.

Впровадження та функціонування будь-яких інформаційних, телекомунікаційних та інформаційно-телекомунікаційних систем в органах державної влади потребує обов'язкового розроблення нормативно-правових актів, які регламентують напрями створення, розгортання і експлуатації цих систем, а також порядок обробки та циркуляції інформаційних потоків між інформаційними ресурсами органів державної влади. Поєднання інформаційних, телекомунікаційних та інформаційно-телекомунікаційних систем органу державної влади і е-Міністерство, е-Служба і е-Агентство та є одними із складових електронного урядування.

Зокрема, Законом України «Про інформацію» встановлюються загальноправові основи одержання, використання, поширення та зберігання інформації, закріплюється право особи на інформацію в усіх сферах суспільного і державного життя України, а також на систему інформації, її джерела, визначається статус учасників інформаційних відносин, регулюється доступ до інформації та забезпечується її охорона, захищається особа та суспільство від неправдивої інформації [4].

Сфера дії Закону поширюється на інформаційні відносини, які виникають у всіх сферах життя і діяльності суспільства і держави при одержанні, використанні, поширенні та зберіганні інформації [4].

Законом України «Про доступ до публічної інформації» забезпечуються прозорість та відкритість суб'єктів владних повноважень і створення механізмів реалізації права кожного на доступ до публічної інформації. Закон

не поширюється на відносини щодо отримання інформації суб'єктами владних повноважень при здійсненні ними своїх функцій, а також на відносини у сфері звернень громадян, які регулюються спеціальним законом [3].

Підсумовуючи вище розглянуте, зазначимо, що з метою ефективної взаємодії суб'єктів господарювання з органами влади, в частині нормативно-правового забезпечення необхідно:

– встановити єдині стандарти та регламенти функціонування інформаційно-телекомунікаційних систем, а також державних інформаційних ресурсів, адаптованих до міжнародних;

– удосконалити нормативно-правову і методологічну базу, з метою ефективного функціонування органів державної влади та органів місцевого самоврядування, громадян і суб'єктів господарювання в умовах інформаційного суспільства;

– врегулювати на законодавчому рівні питання надання адміністративних послуг і звернення юридичних і фізичних осіб до органів державної влади та органів місцевого самоврядування через Інтернет.

Використані джерела

1. Директиви 2002/21/ЕС Європейського Парламенту та Ради від 07.03.2002 р. «Про спільні правові рамки для електронних комунікаційних мереж та послуг». URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_003-02.

2. Лиска О. Г. Проблеми взаємодії суб'єктів підприємницької діяльності з місцевими органами влади. Теорія та практика державного управління. 2018. № 1(60). URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/tpdu/2018-1/doc/3/02.pdf>.

3. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13 січня 2011р., №2939-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.

4. Про інформацію: Закон України від 02.10.1996 № 393/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.

Чемерис О. Теоретико-правові засади взаємодії органів влади і громадськості при формуванні та реалізації державної політики. Збірник наукових праць «Ефективність державного управління». 2015. Вип. 42. URL: http://www.lvivacademy.com/vidavnistvo_1/edu_42/fail/6.pdf.

Андрій ОСАДЦА

здобувач освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я» THEU

Науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу THEU Григорій МОНАСТИРСЬКИЙ

КАДРОВА ПОЛІТИКА ЗАКЛАДУ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Сьогодні на рівні держави відбуваються кардинальні зміни в усіх сферах життєдіяльності населення України, це стосується й медицини, зокрема перебудови практичної роботи лікарів. Якість і доступність надання медичної